
Vandrikse, *Rallus aquaticus*

Fuglens overside er brunlig, hovedets sider, brystet og bugens forreste del er lyst blågrå, resten gullig med lyse striber. Afviger med det lange røde næb fra vore andre vandhøns. Alm. Ynglefugl ved visse søer og moser.

– Danmarks Dyreverden 7, 16-18.

Vandrikse 1852ff (1), efterleddet er et lydord måske fra oldnord. krika 'knirke' eller fra norsk riksa 'skrige' (2).

Strandrikse, -snarre 1770-1811 (3), *dyndhøne* (dyhøen) Mors 1807 (4), *vandvagt* og *skovriks* 1852 (1), *hvit-*, *hvittefugl* Lønborg VJylland (5) efter stemmen.

Færøerne: *jæra-*, *jarðakona* 'jordkone' (6), oprindeligt navn til kobbersnepe (s. 147).

»Oftentimes giver den høje skrig fra sig, der lyder omtrent som en gris, der bliver stukket, ofte er det en næsten uhyggelig hæst stønnen, som synes at komme dybt inde fra rørskovene« *Ingvald Lieber-*

kind (7). »Et skærende skrig, som når man trækker en slagterigris i halen – det var vandriksen, som synger sin elskov ud med disse særprægede toner *Sigurd Rosendahl* (8).

LITTERATUR: (1) 451 303; (2) 569 27,1050; (3) 26 7, 636; 659 22, 314,316; (4) 769 48,202; (5) 794 2, 156; 212c 1,710; (6) 98e 58; 500 152; (7) 515 Fugle 906; (8) 740b 55.

Engsnarre, *Crex crex*

Den lille vandhøne har brunlig overside med rust-røde vingedækfjer, gråligt bryst og beige ryg med mørke tværstriber. Meget fåtallig ynglefugl på enge og marker, hvor den skjuler sig i høj, tæt vegetation, men ret alm. som trækfugl.

– Danmarks Dyreverden 7, 23-25.

Vandrikse. BIOFOTO/Arthur Christiansen.

